

Йде сніг.

Я стою у траві,

яку покосить не зуміли.

І стебла кругом неживі,
пожовклі і гострі, як стріли.

Хто їх за коріння трима
в холодній землі,

на незримій

тугій тятиві?

Крадькома

націлює в серце над ними.

І враз відпускає...

та ні,

вони що летять,

бо зненацька

на снігу легким полотні
схрестились тіспачо в космацьким

узорі —

це мертва трава,

ці вижовклі стебла забуті...

Чия ж це душа вишива

на дальнім верху,

на безлюдді?

І я, нестарий чоловік,

підваживши хмари, як плити,

шепочу: прийдуть, через рік,

то дай же їм. Боже, скосити...